

ANIMALS

ANIMALS

een film van Nabil Ben Yadir

92 min - België - DCP - 5.1 - 2021

Persmateriaal beschikbaar op www.cineart.be

DISTRIBUTIE

Cinéart
Naamsestraat, 72-74
1000 Brussel
T. 02 245 87 00

PERS

Heidi Vermander
T. 0475 62 10 13
heidi@cineart.be

SYNOPSIS

Brahim is een jonge man, de oogappel van zijn moeder. Op een dag zal hij de liefde van zijn leven vinden. Hij zal een gezin stichten, iedereen zal trots zijn op hem. Op een dag zal hij volwassen en geslaagd zijn in het leven. Op een dag...

Voor "Animals" baseert Nabil Ben Yadir zich op waargebeurde feiten om een rauw en aangrijpend verhaal te brengen, een boeiende en compromisloze reflectie op geweld en het vermogen van de mens om het onnoemelijke te begaan.

INTERVIEW MET NABIL BEN YADIR

REGISSEUR

OORSPRONG EN DOELSTELLING

Het is allemaal begonnen met een discussie met een vriend in een café. Ik was er een artikel aan het lezen over de moord op Ihsane Jarfi en hij zei tegen me dat het “gewoon een homo was die crepeert”. Op dat moment reageerde ik niet maar ik heb er de hele nacht over nagedacht. Ik vroeg me af waarom ik niet had gereageerd.

De volgende dag ging ik terug naar dat café, met dezelfde krant, op dezelfde pagina. “Maar waarom begin je opnieuw over dat verhaal?”, zei mijn vriend tegen me. En toen kwam het eruit: “Omdat ik er een film over wil maken”. Later liet ik hem de film zien en vertelde ik hem dat hij in zeker zin de reden was waarom ik de film had willen maken. Hij was verbijsterd, geschokt door het geweld. Dat is precies mijn doel. Ik wil dat de toeschouwers, dat degenen die kunnen blijven kijken – ook degenen die deze moord hadden kunnen plegen – tegen zichzelf zeggen, “dit is te veel, niemand verdient zo’n moord”.

De kwestie van identiteiten en minderheden sprak me ook erg aan. Toen ik van deze moord hoorde, was het de eerste keer

dat ik een Noord-Afrikaans klinkende naam in verband zag gebracht worden met homofobie en niet met racisme. Hoe ga je van de ene identiteit naar de andere? En wat is de plaats van de minderheden? Ik identificeer me met het slachtoffer omdat ik ook deel uitmaak van een minderheid. En “paradoxaal genoeg” hebben de meeste mensen een minderheid in zich waardoor ze zich met Brahim kunnen identificeren.

FORMELE RADICALITEIT

Ik wilde een ongemakkelijke film maken, iets laten zien wat je normaal niet wilt zien. Ik heb geen film gemaakt over een homofobe misdaad die je uitnodigt om nadien rustig iets te gaan drinken. Daar ben ik helemaal niet in geïnteresseerd. Het is ook niet mijn bedoeling om een derde deel te maken waarin ik de pijn van de families zou hebben laten zien. Het is aan de toeschouwers om zich daar een voorstelling van te maken, om er achteraf onderling over te praten.

DRIE DELEN

Niets wijst op een derde deel. Iemand die niets van de film af

weet, kan denken dat de film met dit geweld gaat eindigen en hij of zij kan het ondraaglijk vinden. Ik heb trouwens begrip voor mensen die de bioscoop verlaten, maar degenen die de bioscoop verlaten op het moment van het derde deel interesseren me het meest. Diegene die aanvaard hebben om dit “frontale” geweld te ondergaan, vertrekken misschien vanwege een ander soort geweld.

Er zijn maar weinig films met deze interne “pauze of onderbreking”, waarbij je van het ene personage naar het andere gaat. Mijn doel is ook om de geboorte van monsters te laten zien, dus het derde deel is essentieel. Maar ik wil ook dat we zien waar Brahim vandaan komt en wat hij doormaakt voordat hij in die auto stapt.

MISE-EN-SCÈNE

Ik werk met lang aangehouden opnamen en een korte brandpuntafstand, de camera volgt het personage, beweegt veel om hem te kunnen volgen en zwenkt soms weg om hem vervolgens opnieuw op te pikken. Ik ‘snij’ alleen als ik niet anders kan, om ritmische redenen.

Ik gebruik het 4:3-formaat wat een gevoel van verstikking geeft. Het feit dat er geen shot-tegenshot is, versterkt dat gevoel.

Deze manier van filmen geeft het gevoel in werelden binnen te treden waar de protagonisten vertrouwd mee zijn maar waarvan ze zich tegelijk ook buitengesloten voelen.

En in deel 1 en 3 blijft de camera min of meer op dezelfde afstand, alsof hij met een elastiekje aan de hoofdrolspelers is vastgemaakt. Ze kijken naar rechts of links, de camera volgt hun blik en keert dan weer naar hen terug, zonder stil te staan bij de context.

HET FILMEN VAN HET GEWELD

Voor mij is er een “onvertaalbaarheid” van beelden in woorden. We kunnen bepaalde beelden nooit door woorden vervangen. En ik denk dat je met deze beelden geconfronteerd moet worden, juist omdat je ze niet wilt zien.

GEEN ESTHETISERING

Het tweede deel lijkt erg lang voor de kijker, ook al heb ik het ingekort tot tien minuten. Het is juist omdat ik het geweld niet wilde esthetiseren dat het zo hard is. Meestal is er een film-“filter”, de blik van een filmmaker die dit geweld transformeert.

Hier wordt de kijker in die scènes alleen maar met dat geweld geconfronteerd. Hij kan zich terecht afvragen waar in godsnaam de regisseur is gebleven? De kijker is in feite de enige getuige die de dingen van het begin tot het einde ziet.

MISE-EN-SCÈNE

Eerst had ik geen idee hoe ik dit geweld zou gaan filmen. Daarom besloot ik om op een heel andere manier te werk te gaan en de acteurs mobiele telefoons te geven, een kader en aanwijzingen over wat ze moesten filmen. De hele filmploeg zou dan op afstand blijven als ze de scènes zelf filmden. In het begin van de scènes zijn ze zich bewust van zichzelf, maar beetje bij beetje verdwijnt dat. Ze spelen weliswaar een personage, maar ze vergeten dat ze aan het acteren zijn.

En zodra de mobiele telefoons verschijnen, stopt de adem, als bij een lange ademstilstand.

Eigenlijk heb ik mezelf gecensureerd, omdat ik geen speciale effecten wilde, en ik toen ook niet wist hoe ik bepaalde dingen

moest filmen zonder dat iemand gewond zou raken.

Nu heb je de indruk dat er geen getuige is. In werkelijkheid klopt dat ook, de enige getuige is de toeschouwer zelf. Hij alleen ziet de intimiteit van het slachtoffer en die van de beul. Het is bijna alsof ik hem een verantwoordelijkheid geef.

ONTMENSELIJING

Er is een lichtheid en een humor, zelfs in de moord, die het geweld versterkt. Net als de ontmenselijking, die er vanaf het begin is. Ze vragen bijvoorbeeld nooit hoe Brahim heet. Hij is voor hen gewoon een stuk vlees, zelfs voordat hij nog niet dood is. En als hij dood is, stapt Loïc over hem heen in plaats van om hem heen. Maar de meest gewelddadige scène vindt volgens mij plaats na de moord, wanneer ze de foto's van Brahims mobiele telefoon wissen. Er is echt een verlangen om een mens volledig uit te wissen.

Met deze film heb ik veel geleerd over de menselijke soort in het algemeen en hoe ver het kan gaan...

ZELFREPRESANTATIE - HET GEBRUIK VAN SMARTPHONES

Voor mij zijn de alomtegenwoordigheid van mobiele telefoons en het filmen van jezelf door middel van de telefoon ook verantwoordelijk voor deze moord. Door smartphones voortdurend te gebruiken worden alle representaties versterkt. Je moet bijvoorbeeld proberen om de meest viriele of de mooiste te zijn. Ze versterken de manier waarop de vier moordenaars gezien en herkend willen worden.

Het is een logica waarin je nog meer bent dan wat je al bent. Nog virieler, nog meer een slachtoffer, enzovoort. Ik noem gsm's

de nieuwe wapens.

Er is ook het groepseffect dat ik laat zien, maar dat niet zo krachtig zou zijn zonder deze inscenering via smartphones. Elke moordenaar is tegelijk ook het publiek voor de andere drie. En dat komt door de camera, door onze sensatiebeluste maatschappij die geen grenzen meer kent. Uiteindelijk is het enige dat hen tegenhoudt de dageraad.

ARMZALIGE WOORDENSCHAT

De moordenaars blijven onophoudelijk dezelfde woorden en beledigingen herhalen. Het geweld van de slagen wordt verdubbeld door een stortvloed van gewelddadige woorden die tot vervelens toe herhaald worden. De afwezigheid van woorden om zich uit te drukken creëert geweld. Ik wil laten zien dat je niet genuanceerd kunt denken als je niet de woordenschat hebt om de wereld genuanceerd te beschrijven.

BANALITEIT VAN HET KWAAD

Ik laat de banaliteit van de nasleep zien, en die van vlak erna. Eerst kibbelen de moordenaars over sleutels en in de vroege ochtend beginnen ze er opnieuw ruzie over te maken, alsof het moordverhaal al is uitgewist.

Daarna laat ik Loïc bij zijn terugkeer zien. Hij doet banale handelingen, zoals zijn spullen in de wasmand stoppen, enz. Het is niet om je met hem te identificeren dat hem laat zien in zijn dagelijkse handelingen, integendeel, maar zodat we niet weggijken van het monster. We zien Brahim doorheen het monster, in elk van zijn handelingen, en we identificeren ons met Brahim telkens als we Loïc zien, wat dus wil zeggen de hele tijd.

GEBORTE VAN DE MONSTERS

Als ik na de moord op Brahim bij Loïc blijf en niet bij de drie andere moordenaars, dan is dat omdat we het gevoel hebben dat zij al gewelddadig zijn, dat zij een voorgeschiedenis hebben. Loïc daarentegen wordt die nacht getransformeerd. Zijn omschakeling naar gruwelijk wangedrag vindt plaats in een seconde. Hoewel hij tegenspartelt, draait hij uiteindelijk toch bij.

Loïc zelf begrijpt dat het voor hem allemaal voorbij is. Hij heeft nu minder mogelijkheden. Zelfs een wat lichter moment, zoals met die jonge serveerster, draait op niets uit. Loïc gelooft er niet meer in.

En als ik ervoor kies om Loïc te volgen, is dat ook omdat hij in het begin degene is die het zwakst lijkt. Hij deelt nochtans de laatste fatale klappen uit. Hij wordt het waanzinnigst. Voor mij is “de wet van de sterkste” vandaag “de wet van de waanzinnigste” geworden.

En dan is hij een kerel die wil dat we naar hem kijken, maar niemand ziet hem ooit staan, zoals we zien in het derde deel.

HET PARALLEL LATEN LOPEN VAN HUN PARCOURS

Mijn bedoeling is niet om te zeggen dat slachtoffer en beul identiek zijn, maar het tegenovergestelde. Ik laat ze ook bijna dezelfde handelingen doen.

Ze hebben echter ook gemeenschappelijke punten, zoals ik laat zien, maar hun plaats als slachtoffer en beul zorgt er voor dat ze niet van belang zijn. Ik laat ze bijna dezelfde handelingen doen (tafels opruimen, helpen met een feestje), maar we zien Brahim als we naar Loïc kijken.

Ze zouden ook uit hetzelfde milieu kunnen komen, behalve dat we Brahim's vader een gedicht zien voordragen. Hieruit kan worden afgeleid dat zij niet dezelfde opvoeding hebben genoten.

En ze dragen allebei een geheim met zich mee. Brahim zijn homoseksualiteit; Loïc de homoseksualiteit van zijn vader. Moord is voor hem als een bevrijding, een manier om aan de maatschappij te bewijzen dat hij niet is zoals zijn vader. Loïc laten zien, is iets laten zien wat we niet willen zien, namelijk deze triviale nasleep van een afschuwelijke moord.

INSPIRATIE PUTTEN UIT DE WERKELIJKHEID

Ik heb het proces gevolgd en ik had ook veel contact met Hassan Jarfi, de vader van Ihsane. Zonder zijn goedkeuring had ik deze film niet gemaakt. Het volgen van het proces heeft me geholpen en mijn verlangen versterkt om deze film te maken. Ik voelde de noodzaak om realistisch te werk te gaan. Alle elementen zijn geïnspireerd op de werkelijkheid en op wat er tijdens het proces is gezegd. Een van de moordenaars ging kort na de moord echt naar het homohuwelijk van zijn vader. Ik heb alleen het tijds kader ingekort, zodat alles zich binnen de 24 uur afspeelt.

FILMEN IN LUIK

Ook al zie je niet veel van Luik, ik voelde het als een morele plicht om daar te filmen. Ik had het nergens anders kunnen doen. Ik heb in chronologische volgorde gefilmd. Ik had het nog nooit eerder gedaan, maar het werkte goed. Je kunt dingen tijdens de opnamen veranderen zonder dat het problematische gevolgen heeft op wat komt.

ENTRETIEN AVEC HASSAN JARFI PÈRE D'IHSANE JARFI

RENCONTRE AVEC NABIL BEN YADIR

Avant qu'il ne me contacte, je ne connaissais Nabil que par son film **Les Barons**, que j'avais beaucoup aimé.

Je l'ai d'abord vu au tribunal, lors du procès des meurtriers. Il prenait des notes. Mais à l'époque, ce procès, c'était un tourbillon pour moi, tant de gens étaient là et venaient me parler que cette première rencontre reste assez floue.

Je lui ai tout de suite fait confiance, je lui ai donné carte blanche. Je savais qu'il n'avait pas besoin de « surfer sur la vague », qu'il n'y avait pas d'opportunisme de sa part. Nabil s'est assis tous les jours, pendant un mois, dans ce tribunal, pour assister à ce procès et entendre des choses insupportables. C'est qu'il a senti quelque chose, qu'il a été appelé en quelque sorte.

LA VIOLENCE DU FILM

Nabil a bien compris qu'il fallait montrer cette violence. Parce qu'en fin de compte, qu'est-ce que le nom d'Ihsane signifie, aujourd'hui ? Il renvoie automatiquement à la torture, à la

violence, à la mort. On ne peut pas éluder cette violence. Quand je pense à lui, je vois des chaussures qui écrasent son torse, je vois les dix-sept côtes cassées, le corps tailladé. Cette violence est directement concrète et elle se retrouve évidemment dans le film. C'est tout à fait fondamental qu'elle y soit.

Beaucoup de gens pensent que le cinéma sert uniquement à divertir. Ce n'est pas vrai. A mes yeux, ce film sera réussi s'il pousse le spectateur à reconsidérer sa vie, à avoir une insomnie en se demandant ce qu'il pourrait faire, réellement, pour empêcher ça.

Je n'ai pas vu le film, mais toute la violence qu'il montre ne rend qu'une partie de l'horreur. Et il ne rend pas la douleur et la souffrance des images mentales que je vois quand je pense à la nuit de sa mort. Le seul lien qui me reste avec mon fils, ce qui nous unit encore, c'est la souffrance.

LUTTE CONTRE L'HOMOPHOBIE

Bien sûr, c'est mon combat. J'ai beaucoup été dans des écoles, des institutions, j'ai fait des interventions, des conférences, pour sensibiliser. Je pense pourtant qu'il faut aller plus loin que cela,

que cela ne suffit pas, que ça a même parfois un côté vain.

Aujourd'hui, quand je vais témoigner, certaines personnes ont besoin que je « convoque » les quatre assassins, que je parle longuement d'Ihsane et que je détaille le meurtre pour qu'ils le condamnent. Mais l'utilité de ces rencontres est limitée. Après ma venue, les gens oublient, malheureusement. On vit avec une mémoire défaillante.

D'où l'intérêt d'avoir des projets sur le long terme, comme ce film qui va rester, ou comme d'autres actions. Par exemple, je développe pour l'instant un projet de sensibilisation à l'homophobie, mais aussi à toutes les formes de discriminations, sur six années, dans une école de Seraing. Il y aura des classes relais et des personnes ressources, accessibles, pendant tout le cursus de secondaire, pour toute l'école. A mon sens, c'est de cette manière qu'on peut faire changer les mentalités. Comme ça qu'on peut gagner.

Ce film pallie lui aussi à nos mémoires défaillantes. Il les revivifie, mais pas pour **commémorer**, pour **pousser à l'action**. Ce film, il est là pour dire aux spectateurs « qu'avez-vous fait, vous, concrètement ? Y a-t-il plus ou moins de violence ? ». Chacun de nous peut interioriser qu'il faut lutter contre la haine et les discriminations, et faire quelque chose, même quelque chose de « petit », et chacun peut comprendre que ce n'est pas difficile, en vérité.

On peut, on doit bien sûr parler de l'homophobie et avoir un discours sur la tolérance. Le problème, c'est que ça devient trop facilement une vitrine pour se donner bonne conscience. Il faut agir.

Notre société fait des efforts, des lois changent, mais il y a un côté absurde à tout ça. Qu'on pense par exemple à la circonstance aggravante d'homophobie, en droit, ou au fait

qu'on ne mentionne plus le sexe sur la carte d'identité. C'est très bien, mais est-ce que ça change quelque chose à ce qui se passe réellement, dehors, dans les écoles, dans la société ? Il faut une pédagogie, et pas juste à l'école, sinon toutes ces lois et ces initiatives ne servent à rien. Sinon, on aura beau changer les lois, la violence restera.

IDENTITÉS MULTIPLES

Quand je dis par exemple que **je suis le père de tous les pédés**, je le fais par provocation, je le fais pour toucher les gens sur leur propre terrain, pour toucher ceux qui utilisent des insultes homophobes. C'est une manière de leur dire : **Ah tu insultes les gens, mais regarde, moi je suis le père de tous les pédés, viens me trouver, on va en discuter.**

On a retenu qu'Ihsane était homosexuel, mais il avait des identités multiples. Il était aussi musulman, il appartenait à la communauté musulmane. Mais ça, on oublie. On ne met pas non plus son identité belgo-marocaine en avant. On peut dire qu'Ihsane a été tué à cause de son homosexualité, c'est vrai, mais il aurait très bien pu être tué parce qu'il était musulman, ou d'origine marocaine. S'il a été tué, c'est d'abord et avant tout parce qu'il y avait volonté de tuer ! On ne sort pas de cette violence, c'est ça qui reste !

Si je pouvais, j'irais tous les jours dans la rue avec des images de mon fils démolé, à la manière d'un homme-sandwich. Toute ma vie. Pour parler à tout le monde, pour que chaque personne se sente touchée. **Animals** a lui aussi cet objectif de toucher tout le monde, en montrant que cette violence est tout simplement insupportable.

CAST

SOUFIANE CHILAH
GIANNI GUETTAF
VINCENT OVERATH
SERKAN SANCAK
LIONEL MAISIN

BRAHIM
LOÏC
GEOFFROY
MILOS
CHRISTOPHE

CREDITS

REGIE	NABIL BEN YADIR
SCENARIO	NABIL BEN YADIR, ANTOINE CUYPERS
FOTOGRAFIE	FRANK VAN DEN EEDEN
GELUID	PIERRE MERTENS
DECOR	IGOR GABRIEL
MONTAGE	DIETER DIEPENDAELE
MIXAGE	MATHIEU COX
GELUIDSMONTAGE	FRED MEERT
KOSTUUM	ELISE ANCION
PRODUCENTEN	BENOÎT ROLAND, NABIL BEN YADIR
COPRODUCENTEN	JEAN-PIERRE ET LUC DARDENNE
	HENDRIK VERTHÉ, KOBE VAN STEENBERGHE
	MARIE SAVARE DE LAITRE
UITVOEREND PRODUCENT	DELPHINE TOMSON
LINE PRODUCER	FREDERIK VRANCKEN
PRODUCTIE	10.80 FILMS
COPRODUCTIE	A TEAM PRODUCTION
	LES FILMS DU FLEUVE
	MAJE PRODUCTIONS
IN COPRODUCTIE MET	RTBF (TÉLÉVISION BELGE)
	VOO ET BE TV
	CANVAS
	TELENET
	PROXIMUS
	BELGA PRODUCTIONS
MET DE SAMENWERKING VAN	WALLIMAGE (LA WALLONIE)
MET DE HULP VAN	CENTRE DU CINÉMA ET DE L'AUDIOVISUEL DE LA
	FÉDÉRATION WALLONIE-BRUXELLES
	VAF
MET DE STEUN VAN	TAX SHELTER DU GOUVERNEMENT FÉDÉRAL BELGE

FILMOGRAFIE

NABIL BEN YADIR

2021	ANIMALS
2017	DODE HOEK
2013	LA MARCHE
2009	LES BARONS
2005	SORTIE DE CLOWN

CONTEXTUALISERING

ANIMALS

MOORD OP IHSANE JARFI

22 APRIL, 2012

Verdwijning van Ihsane Jarfi in Luik.

EEN PAAR DAGEN NA DE FEITEN

Arrestatie van 3 van de 4 moordenaars.

1 MEI 2012

Zijn lichaam wordt gevonden in de buurt van Tinlot.

4 MEI 2012

De 4de moordenaar wordt drie dagen na de vondst van het lichaam gearresteerd, de dag voor de begrafenis. De vier daders worden beschuldigd van moord, met als verzwarende omstandigheid homofobie. Drie van hen hebben een strafblad voor geweldpleging. Alleen de jongste heeft geen strafblad.

NOVEMBER EN DECEMBER 2014

Assisenproces van de vier verdachten. Ze worden niet alleen beschuldigd van doodslag met een homofob karakter, maar ook van andere aanklachten, waaronder foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, evenals ernstige vernedering of onttering en willekeurige opsluiting.

Het vonnis: drie daders worden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf voor homofobe moord. De vierde krijgt 30 jaar voor doodslag met homofobie. De verzwarende omstandigheid van homofobie blijft voor alle daders gehandhaafd.

Verschil tussen moord en doodslag

Moord is een verzwaarde vorm van doodslag. Doodslag plegen betekent 'iemand opzettelijk doden zonder voorbedachten rade' (art.

394 van het Wetboek van Strafrecht). Een moord plegen betekent 'iemand opzettelijk doden met voorbedachten rade'. Dat juridische onderscheid wordt in het gewone taalgebruik vaak niet gemaakt.

De verzwarende omstandigheid van een homofob misdrijf

De dader hangt een zwaardere straf boven het hoofd omdat de daad is ingegeven door haat tegen de seksuele geaardheid van het slachtoffer. Artikel 405 quater van het Burgerlijk Wetboek, in februari 2013 in werking getreden:

« Wanneer een van de motieven van het misdrijf of het strafbare feit haat, minachting of vijandigheid jegens een persoon is op grond van zijn of haar vermeende ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afkomst, nationaliteit, geslacht, geslachtsverandering of seksuele geaardheid, burgerlijke staat, zijn geboorte, leeftijd, vermogen, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, handicap, taal, politieke overtuiging, vakbondsovertuiging, lichamelijke of genetische kenmerken of sociale afkomst ».

Andere homofobe misdrijven in België

Juli 2012: Jacques Kotnik, 60 jaar, wordt vermoord in Luik. De dader werd in 2014 gearresteerd en berecht. Hij werd schuldig bevonden aan homofobe moord en veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf.

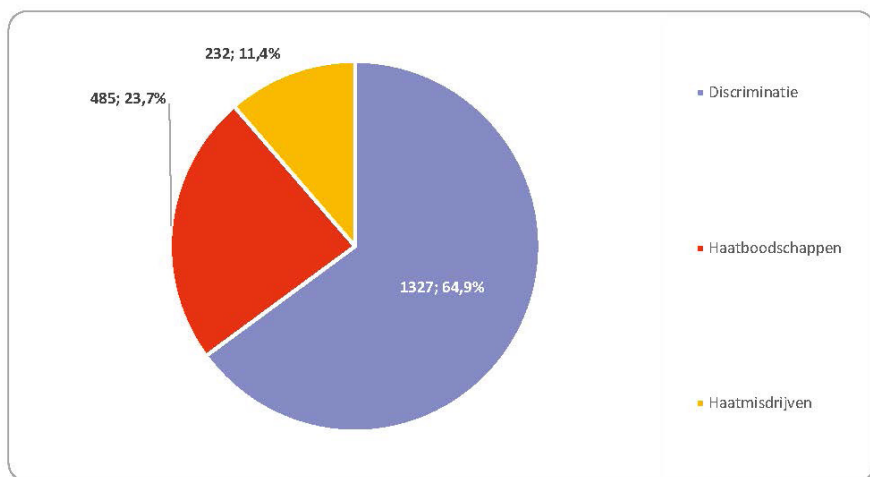
08/03/2021: David P. in Beveren – Drie minderjarigen verdachten geven zich aan bij de politie. Het onderzoek loopt nog.

DISCRIMINATIE OP GROND VAN HOMOFOBIE

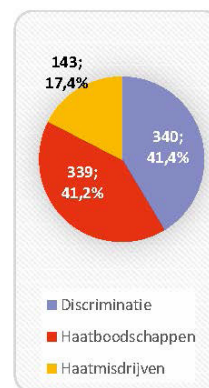
Zoals bij de meeste vormen van discriminatie (racisme, seksisme, enz.) mag worden aangenomen dat het aantal geregistreerde klachten veel lager is dan het aantal daadwerkelijke gevallen van discriminatie.

Gelijkekansencentrum Unia inventariseert en bundelt de gegevens die makkelijk terug te vinden zijn op haar website. Ongeveer 5% van de bij haar ingediende klachten heeft betrekking op seksuele geaardheid. Zoals uit onderstaande grafieken blijkt, is het aandeel van gewelddaden echter bijzonder zorgwekkend¹.

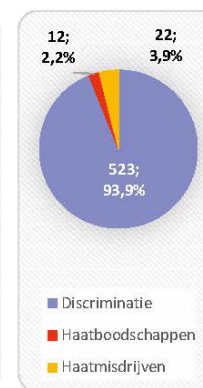
Grafiek 84: Verdeling van dossiers volgens soort verboden gedrag in 2020 (n = 2044)

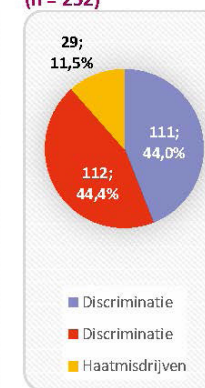
'Raciale' criteria
(n = 822)

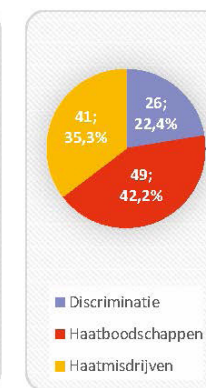
Handicap
(n = 557)

Geloof of levensbeschouwing
(n = 252)

Seksuele geaardheid
(n = 116)

¹ Het is nuttig om te verwijzen naar de jaarverslagen van Unia, waarin het aantal en het soort klachten worden vermeld die door hun diensten zijn geregistreerd. Het meest recente jaarverslag is beschikbaar via deze link:

https://www.unia.be/files/Documenten/Jaarrapport/Rapport_chiffres_2020_Unia_FINAL_FR_DEF.pdf

STRIJD TEGEN DISCRIMINATIE

Enkele concrete voorbeelden

FEBRUARI 2013

Inwerkingtreding van artikel 405 quater van het Wetboek van Strafrecht, waarbij handelingen gemotiveerd door homofobe haat (of andere vormen van haat) zwaarder worden bestraft (zie citaat op pagina 1).

2014

Oprichting van de Stichting Ihsane Jarfi onder impuls van zijn vader en met de steun van de politieke wereld.

MEI 2018

Interfederaal Actieplan tegen Homofobie

Volgens een nieuwsbericht van de RTBF over dit onderwerp zijn 3 op de 10 mensen in de LGBTQIA+-gemeenschap het slachtoffer geweest van ernstig fysiek geweld¹.

OKTOBER 2018

Oprichting van het eerste opvangcentrum voor holebi-jongeren in Brussel².

2019

Opening van de Ihsane Jarfi-refuge, een noodopvang voor LGTB-jongeren (lesbiennes, homo's, bi's of transseksuelen) ouder dan 18 jaar die vanwege hun geaardheid thuis niet meer terecht kunnen of hebben moeten breken met hun sociale omgeving.

OKTOBER 2021

Nieuw audiovisueel decreet³ dat burgers de mogelijkheid biedt een klacht in te dienen wanneer ze menen dat er sprake is van "bevordering van discriminatie" in de media. Voorheen had je een "aanzetten" tot discriminatie. Het begrip "bevordering" is echter theoretisch ruimer en zou het dus mogelijk kunnen maken om discriminatie beter te bestrijden.

1 https://www.rtbef.be/info/belgique/detail_le-gouvernement-wallon-approuve-un-plan-contre-l-homophobie?id=9920382

2 <http://rainbowhouse.be/nl/article/inauguratie-van-het-eerste-lgbt-opvanghuis-refuge-in-belgie/>

3 <https://regulation.be/2021/11/17/le-nouveau-decret-en-bref/>